

Gibson Non-Reverse Thunderbird

Een opnieuw ontworpen

De Gibson Non-Reverse Thunderbird is er al even, maar we kregen nooit de kans om deze eens goed te proberen. Tot nu dan. We haalden een Inverness Green exemplaar uit de enorme koffer en de vraag is: is het een echte Thunderbird?

Wij van De Bassist houden wel van een klein beetje bashistorie, dus voor iedereen die The Gibson Bass Book van Rob van den Broek niet heeft, leggen we het verschil tussen Reverse en Non-Reverse in grote lijnen even uit. In 1963 lanceerde Gibson de Thunderbird, die door auto-ontwerper Raymond Dietrich werd getekend.

Opvallend was de doorlopende hals (Rickenbacker was net eerder) en aan weerszijde aangebrachte bodywings die zeer taps toeliepen. De body, met de langere onderste hoorn, zou je een beetje als een omgekeerd Jaguar/Jazzmaster-model kunnen zien en vandaar dat dit model later als Reverse werd aangeduid. Het verhaal is dat Fender het gitaarmodel, de Firebird, te veel op de Jaguar en Jazzmaster vond lijken en protest aantekende. Of dat echt zo is, is onbekend. De kans is groter dat de productie van de doorlopende hals omslachtig en dus duur was en daarom kwam Gibson in '66 met de bodyvorm die officieus Non-Reverse zou heten. Deze bas had een gelijkde hals, net als de meeste andere Gibson-producten. De productie liep door tot 1969 en de eerste heruitgave kwam in 2012 en dit was ook de eerste keer dat Gibson de Non-Reverse aanduiding officieel maakte. De eerste heruitgave van de Reverse (die naam wordt nooit door Gibson gebruikt) kwam in '76 en dit model bleef daarna vrijwel onafgebroken in productie.

Enkele jaren geleden verscheen er een nieuwe reissue van de Non-Reverse met – eindelijk – verchromde elementbehuizingen. Op het eerste gezicht lijkt het model een waarheidsgetrouwe heruitgave, maar dat is het zeker niet. Laten we eerst de verschillen uitleggen en dan de bas op zijn eigen merites beoordelen. Oorspronkelijke T-birds (Non-Reverse en Reverse) zijn zeer lichte, agile bassen met een dunne body. Door een paar vroege Epiphone reissues denken mensen dat het zware, grove bassen zijn, maar in werkelijkheid zijn het door die body en smalle hals zeer fijne instrumenten. Voor deze heruitgave koos Gibson voor een body die flink dikker is en voor een wat bredere hals.

De kop is daarentegen kleiner, heeft kleine lichte tuners en dit keer staat de merknaam op de kop en niet op het halspenplaatje. Het origineel had een tune-o-matic-achtige, tweedelige brug en de heruitgave heeft de driepuntsbrug. Deze heeft wat tegenstanders, maar is door een pro prima af te stellen. Ten slotte is er de knoppenplaatsing. Bij het origineel stonden ze in één lijn (met ongelijke tussenruimten) en zat de jackuitgang lager. Bij de heruitgave zijn de achterste knop en jackuitgang omgewisseld. Dat kan je zelf eventueel aanpassen en het schijnt dat de fabriek het af en toe wel 'goed' doet. Is de bas minder dan het origineel? Nee, alleen anders. Het is gewoon een nieuw hoofdstuk in de Thunderbird-historie. Zelf zou ik de voorkeur geven aan het slanke origineel, maar we doen hier niet aan *fat shamen* en een origineel is lastig te vinden en heel duur.

Voordat we met de bas beginnen één minpuntje: de koffer is enorm groot en zwaar; na een paar keer met de bas in de koffer gelopen te hebben zou het me niet verbazen als mijn arm wat langer is geworden. Maar wat dan weer wel erg leuk is, is de *case candy* met een multitoel, een band, een poetsdoek en een babyfoto: de bewuste bas in de fabriek!

Inverness Green

De heruitgave is prachtig. Een plaatje. Zeker in Inverness Green. Ondanks de dikkere body is de bas prima van gewicht en de afwerking is top. Wat bij beide types Bird even wennen is, is dat de bandknop niet boven de twaalfde fret zit. Als je van boven naar je bas kijkt, lijkt alles een stukje naar links verplaatst. Ik los dat op door de bas iets meer 'op de heup' te spelen, dus door de hele bas iets naar rechts te

klassieker

schuiven. De neckdive valt erg mee, door de kleine kop en dito tuners. En dan het geluid. Wow. Deze T-bird blaast je weg. Wat een mooie klank zit er in deze bas! Met alleen het halselement open heb je een enorm, groots, warm en open geluid met een prachtige grom. Als je meer richting de brug speelt krijg je helemaal een heerlijke knor. Moet het nog meer grommen, knorren en knallen? Dan zet je alleen je brugelement open. Soms willen Gibsons wat geknepen of neuzig klinken met beide humbuckers open, maar deze Non-Reverse wordt vooral cleaner. Het geluid is nog steeds breed en warm, maar zonder de grom. Puur door met de volumeknop en spelpositie te spelen krijg je alles van heerlijk dik tot duwend en ruig. Natuurlijk is er een toonknop, waarmee alles iets doffer wordt, maar ik vond alle combinaties beter klinken met de toon vol open. En echt: dit is de lekkerst klinkende bas die ik in jaren bespeeld en getest hebt. De Thunderbird doet zijn naam eer aan. Hebben we nog een conclusie nodig? Dit is geen goedkope bas, maar wel een die waanzinnig klinkt, heerlijk speelt (voor Fender-spelers blijft die bandknoppositie even wennen) en er fantastisch uitziet. ●

Gibson Non-Reverse Thunderbird

Kleur:	Inverness Green
Body:	mahonie
Hals:	mahonie, gelijmd
Toets:	palissander
Frets:	20, medium jumbo
Element:	2x Thunderbird
Regelaars:	2x volume, toon
Elektronica:	passief
Stemmmechanieken:	Hipshot Ultralight
Brug:	Gibson 3-punts
Mensuur:	34 inch
Breedte bij topkam:	40,6 mm
Land van herkomst:	Verenigde Staten
Richtprijs:	€ 2499,- met koffer
	gibson.com

